

Laura Solkio

IHMISMIELEN UUMENISSA

Kuvataiteen koulutusohjelma
2019

IHMISMIELLEN UUMENISSA

Solkio, Laura
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
Toukokuu 2019
Sivumäärä: 37
Liitteitä: 1

Asiasanat: Skandinaavinen mytologia, Edda, öljymaalauk

Tämän opinnäytetyön taiteellinen osuus kuvaa vertauskuvallisesti, miltä vastoinkäymiset, viha ja pilkka sekä negatiiviset ajatukset ja muistot voivat tuntua ihmisen mielessä. Teokset perustuvat muutamaan tekijän valitsemaan skandinaavisen mytologian eläinhahmoon.

Kirjallinen osuus sisältää päiväkirjan, jossa kerrotaan työskentelyprosessista ja kuvailaan sen lisäksi lopputyöprosessin aikana koettua ajatuksenjuoksua sekä elämää yleisesti kuluneen kevään aikana. Päiväkirjan lisäksi kerrotaan pienten esittelytekstien muodossa hieman lisää skandinaavisen mytologian eläinhahmoista, joihin taiteellinen teos perustuu.

IN THE DEPTHS OF A HUMAN MIND

Solkio, Laura

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Visual Arts

May 2019

Number of pages: 37

Appendices: 1

Keywords: Scandinavian mythology, Edda, oil painting

The artistic part of this thesis depicts metaphorically how adversities, hate and mockery as well as negative thoughts and memories could feel inside a person's mind. The artworks are based on a couple of animal characters from Scandinavian mythology chosen by the artist.

The literal part includes a diary, which focuses on the working process and describes the line of thought experienced during the thesis process as well as life in general during the past spring. In addition to the diary the literal part also includes short introductions of the mythological animals on which the artworks are based on.

SISÄLLYS

1	JOHDANTO.....	5
2	PROJEKTIPÄIVÄKIRJA.....	6
2.1	MUISTEMIA SYKSYLTÄ 2018.....	6
2.2	TALVI JA KEVÄT 2019.....	14
3	MYTOLOGIASTA.....	32
3.1	Korpit - Huginn ja Muninn.....	32
3.2	Sudet - Sköll ja Hati.....	33
3.3	Hirvet - Dainn, Dvalinn, Duneyr ja Durathor.....	35
4	LOPPUSANAT.....	36
	LÄHTEET.....	37
	LIITTEET	

1 JOHDANTO

Olen aina ollut kiinnostunut ihmismielestä. Lukiossa pohtiessani, mitä alaa lähtisin opiskelemaan, kävin tiukkaa sisäistä vääntöä kuvataiteen ja psykologian välillä. Lopulta työnsin järjen äänen sivuun ja päätin seurata sydäntäni. Vaikka en psykologiaa lähtenytäkään opiskelemaan, olen tuosta alasta hyvin kiinnostunut, ja lukion psykologian kursseista on ollut suunnaton apu itsetuntemukseni kehittämässä.

Lopputyöni heijastelee kiinnostustani ihmismieleen ja koko lopputyöprosessi on ollut minulle merkittävä kokemus itsetuntemukseni kannalta. Käsittelen lopputyössäni ihmismielen ”demoneja” ja luon vertauskuvia, jotka perustuvat muutamaaan valitsemaani skandinaavisen mytologian eläinhahmoon. Lopputyömaalausteni eläinhahmot eivät siis esitä mytologisia eläinhahmoja, vaan ovat vertauskuvia siitä, miltä maalausten nimien mukaiset asiat voivat tuntua ihmisen mielessä. Työni idea vain perustuu skandinaaviseen mytologiaan ja sen eläinhahmoihin. Psykologian tavoin mytologiat ovat lähellä sydäntäni ja erityisesti skandinaavinen mytologia on tehnyt minuun suuren vaikutuksen.

Lopputyöni kirjallinen osuus alkaa projektipäiväkirjalla, jossa lukija pääsee seuraamaan ajatuksenkulkuani syksystä kevääseen. Käsittelen taiteellisen työskentelyni vaiheita, omaa prosessin aikana koettua tunteiden vuoristorataa sekä itseäni osana kuvataiteilijoiden ammattiryhmää. Tämän jälkeen kerron hieman tarkemmin työssäni esiintyvien eläinhahmojen taustoista ja roolista skandinaavisessa mytologiassa. Päätän kirjallisen työni loppusanoihin, jossa arvioin omaa työtäni ja käyn läpi jälkitunnelmia.

2 PROJEKTIPÄIVÄKIRJA

2.1 MUISTELMIA SYKSYLTÄ 2018

”Yksi tapa tehdä kirjoittamisesta mahdollisimman hankalaa, on lykätä kirjoittamista siihen asti, että kaikki asiat ovat kirkastuneet päässä.” Tämä oli suora lainaus SAMKin opinnäytetyön kirjoitusohjeista. Taisin sitten aivan huomaamattani tehdä tästä kirjoitusprosessista itselleni hieman hankalamman kuin olisi ollut tarpeellista. Olen pitkin syksyä pyöritellyt päässäni ajatuksia lopputyöhön liittyen ja piirrellyt luonnoksia, mutta mitään en ole kirjoittanut. Toisaalta olen nyt hylännyt joka ikisen idean, mitä silloin pyörittelin. Jos olisin kirjoittanut niistä luonnoksista, minulla olisi monta sivua jaarittelua hylätyistä ideoista. Dokumentointi olisi ehkä ollut järkevää, mutta olisinko muutenkaan liittännyt näitä kuviteltuja päiväkirjamerkintöjä, jotka eivät enää liity lopputyöhöni mitenkään, mukaan lopulliseen kirjalliseen osuuteeni? Sitä emme saa koskaan tietää. Ajattelin kuitenkin, että kirjoitan tiivistetysti kaikista ideoistani ja näin tuon esille, miten olen päässyt nykyiseen ideaani, jonka ajattelin myös pitää. Ehkä olisin tehnyt samanlaisen tiivistelmän, jos olisin kirjoittanut päiväkirjaa jo syksyllä, joten olisiko päiväkirjan kirjoittaminen jo silloin ollut joka tapauksessa turhaa? No, ehkä ei. En minä enää muista kaikkea mitä silloin ajattelin. Kuitenkin, nykyisestä ideastani minun pitää vielä kysellä muiden mielipiteitä, sillä haluan varmistaa, ettei ideani ole lapsellinen tai huono.

Miten olen siis päätenyt nykyiseen ideaani? Olen koko kuluneen vuoden maalannut koulutöitä ja tilaustöitä. En ole tehnyt juurikaan omia taiteellisia töitä. Tämän seurauksena menin aika pahasti lukkoon, kun minun pitikin yhtäkkiä keksiä jokin järkevä teossarja omasta päästä. Taidekoulun alussa sanottiin, että kyllä tämän koulun aikana se oma taiteellinen identiteetti löytyy. Lopputyöhön liittyen meille on myös sanottu, että ei tässä tarvitse pyöräillä uudelleen keksiä, vaan teette sitä, mitä olette tähänkin asti tehneet. Tuskin minä nyt tilaustöitäni loppunäyttelyyn kuitenkaan tungen. Olen siis ollut aika hukassa, kun yhtäkkiä kukaan ei ole sanomassa, mitä minun pitäisi tehdä. Monet muut ovat koulun aikana tehneet valtavat määrät omia töitä, mutta minä en ole ehtinyt luoda omaa taiteilijaidentiteettiäni samalla tavalla. En minä tiedä, millaista taidetta minä teen. Olen tehnyt vähän kaikenlaisia tilaustöitä. Olen onnellinen ja kiitollinen

saamistani tilaustöistä, mutta haluan luonnollisesti tehdä myös omaa taidetta, sillä alun perin hain taidekouluun, jotta saisin vihdoinkin peruskoulun ja armottoman lukion jälkeen ilmaista itseäni vapaasti. Haluaisin, että minulla olisi taiteilijana selkeä tunnistettava tyyli, mutta se ei ole vielä ehtinyt muotoutua. Kurssityötkin ovat olleet minulle lähinnä harjoitustöitä. Olen halunnut panostaa tekniikoiden opetteluun, ja kurssiaikataulun painaessa töiden syvällisyys on usein jäänyt vajaaksi. Nyt, toisin kuin kurssitöistäni, haluan tehdä lopputyöstäni hieman syvällisemmän.

Kun aloin tekemään ensimmäisiä luonnoksia lopputyötäni varten, mietin millaisia töitä tein aina ennen vapaa-ajallani. Lukioaikana piirsin usein enemmän tai vähemmän surrellisia naishahmoja. Mukaan mahtui myös eläinhahmoja, useimmiten hevosia. Naishahmoja piirrän nykyäänkin. Jos otan vihon ja kynän käteen ja piirtelen vain jotain, paperille ilmestyy aina naishahmo. Tämän vuoksi ajattelin, että ehkä olisi luonnollisinta maalata naishahmoja. Teossarjalle pitäisi vain keksiä jonkunlainen punainen lanka. No se ei sitten tullutkaan ihan niin luonnostaan. Vietin monet päivät koulussa ja kotona istuen ja miettien, miten saisin työt sidottua järkevästi yhteen. Otin teossarjani aiheeksi introvertin ihmisen elämän vaikeuden, koska minulla on siitä omakohtaista kokemusta koko elämäni edestä. Halusin tuoda esille ongelmia, joiden kanssa introvertit, minä mukaan lukien, taistelevat, koska nyky-yhteiskunta suosii ulospäinsuuntautuneita ihmisiä. Minua on pienestä pitäen yritetty ahtaa samaan muottiin eks-

troverttien kanssa, mutta monet ihmiset eivät ymmärrä, että introverttius ei ole jotain, mistä voisi noin vain helposti oppia pois. Se on osa persoonallisuutta, sisäänrakennettu ominaisuus, josta on vaikea päästää irti. Se voi ajan kanssa hitaasti muotoutua johonkin suuntaan, ja siitä voi yrittää opetella pois, mutta itse olen aina ollut hyvin vahvasti sisäänpäin suuntautunut. Ymmärryksen sijaan olen saanut kritiikkiä esimerkiksi siitä, etten koskaan viitannut koulussa, koska en halunnut vapaaehtoisesti vetää huomiota itseeni, ja siitä, etten ole koskaan ollut kovin rohkea vieraiden ihmisten seurassa. En vain halua olla huomion keskipisteenä. Kukaan ei tunnu ymmärtävän tätä ja sen vuoksi ajattelin nuorempana, että minussa on jotain vikaa. Nyt olen kuitenkin vanhempi ja ehkä hieman viisaampi ja tiedän, että olen ihan normaali ja että kaltaisiani on paljon. Olen hiljalleen oppinut olemaan välittämättä ja miettimättä jatkuvasti, mitä muut ihmiset minusta ajattelevat, mutta olen edelleen ujo ja piiloudun mieluummin kuin tuon itseäni esille. Näitä ongelmia yritin tuoda luonnoksissani esille, mutta ulkopuolelta tulleen palautteen mukaan kuvien viesti ei välittynyt tarpeeksi hyvin.

Naishahmojen lisäksi olin sisällyttänyt kuviin symbolisia kasveja ja kukkia, joilla yritin tukea sanomaani hienovaraisesti. En tiedä oliko tämä idea hyvä, sillä en tiedä kuinka moni katsoja tunnistaisi kasvit ja vieläpä tuntisi niiden symboliikkaa. Moni katsoja vain keskittyisi naishahmoihin, eikä varmaan edes tajuaisi miettiä, että kasvitkin voivat tarkoittaa jotain. Vähän aikaa yritin miettiä, miten viesti tulisi paremmin esille, mutta aika nopeasti hylkäsin koko idean.

Jatkoin vielä jonkun aikaa luonnostelemalla erilaisia naishahmoja, mutta näissä luonnoksissa ei ollut oikein minkäänlaista yhdistävää tekijää. Ajattelinkin, että koska teosarjan keksiminen on niin hankalaa minulle, niin voisin vain tehdä samassa aihepiirissä

pyöriviä yksittäisiä teoksia. Aiheina minulla olivat edelleen introverttius ja siihen liittyvät vaikeudet, mutta näistäkään luonnoksista viestit eivät oikein menneet perille. Sain myös palautetta, että naishahmoluonnokseni ovat ehkä hieman naiiveja tai kliseisiä. Hylkäsin nämäkin luonnokset ja aloin jo hieman ahdistua, kun en tiennyt mitä tekisin.

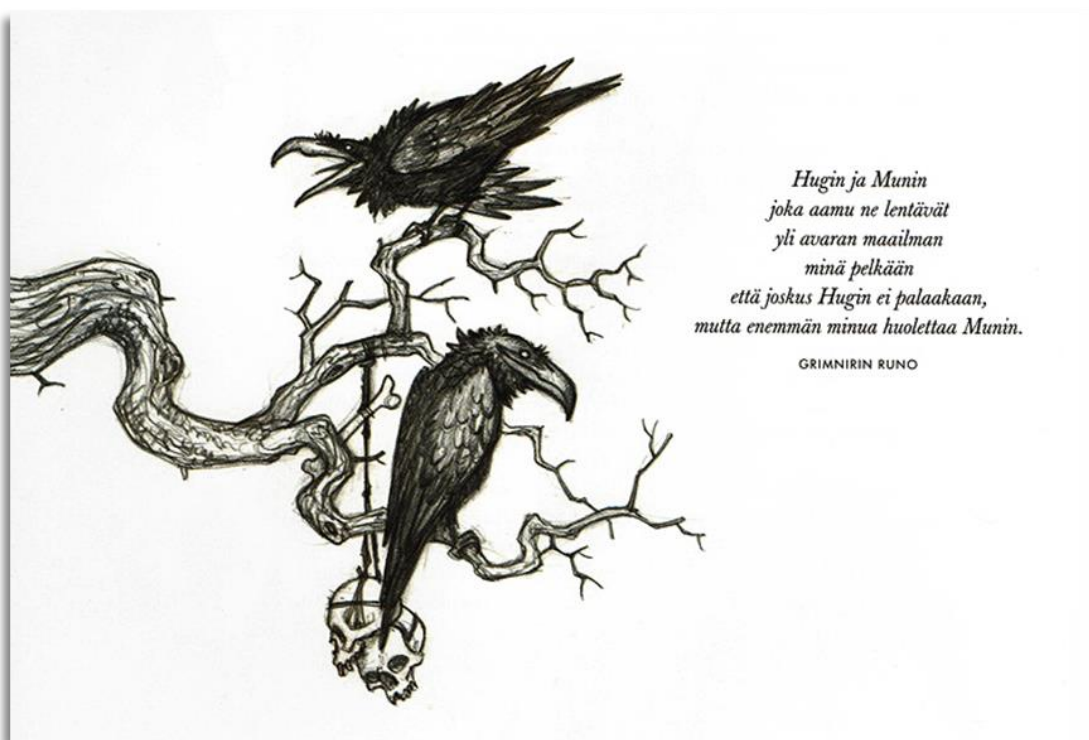
Meni jonkin aikaa, kunnes löysin seuraavan inspiraationlähteeni selatessani Spotify-listaani. Vastaa tuli Tšaikovskin kuuluisa Joutsenlampi. Joutsenlampi on jo pitkään ollut mielestäni yksi kauneimmista sävellyksistä, mitä koskaan on tehty. Olen monesti saanut inspiraation töihini musiikista ja innostuin tästä. Päätin tutustua tarkemmin Joutsenlampi-baletin tarinaan ja ajattelin, että voisin ikään kuin kuvittaa sen tarinan. Vähän samaan tapaan kuin Akseli Gallen-Kallela toteutti Aino-taru-triptyykin (Liite1). Olin tästä ideasta hyvin innoissani, mutta into laantui melko nopeasti, kun en keksinyt, miten tiivistäisin koko tarinan kolmeen maalaukseen. Olin päättänyt tehdä triptyykin, koska en uskonut ajan riittävän useampaan maalaukseen. Hylkäsin siis tämänkin idean ja aloin todella panikoida. Minulla oli yksi tilaustyökin kesken, mikä ei oikein auttanut ahdistustani, kun piti yrittää keskittyä siihenkin. Loppujen lopuksi oli kuitenkin vain hyvä, että tein jotain muuta välillä.

Aloin seuraavaksi miettiä, mitä oikeasti tykkään piirtää tai maalata. Haluan kuvata asioita, jotka ovat mielestäni kauniita. Kauneuskäsitykseni ei kuitenkaan aina kulje ihan käsi kädessä valtavirran kanssa. Aloin myös taipua ajatukseen, että kuvaisinkin lopputyössäni eläimiä ihmisten sijaan. Muistin tässä kohtaa vanhan rakkauteni pääkalloihin. Minulla on joitakin töitä aikaisemmilta vuosilta, joissa olen yhdistänyt tavalliseen kehoon, joko ihmisen tai eläimen, pääksi pääkallon. Minua kiehtoo synkkä estetiikka ja minusta pääkallo on yksinkertaisesti kauniita. Niihin liittyy myös vahvaa symboliikkaa, mistä pidän. Luonnostelin sarjan eläinhahmoja, joilla oli pääkallo päät, ja mietin mitä haluan sanoa näillä luonnoksilla. Pelkkä ”minä pidän pääkalloista” on sanomana suhteellisen mitäänsanomaton. Ajattelin, että teossarjan nimi voisi esimerkiksi olla ”Memento mori”, muista kuolevaisuutesi, mutta sekin on kuitenkin taiteessa niin käytetty aihe, että aika nopeasti uskoni tähänkin ideaan alkoi hiipua.

Taas yhden idean hylänneenä aloin miettiä, mikä minua kiinnostaa. Omista kiinnostuksen kohteistahan taidetta usein tehdään. Minua kiinnostavat kaiken maailman fantasiahömpötykset, elokuvat, pelit ja sarjat, mutta en minä voi tehdä loppunäyttelyyn mitään fanitaidetta. Jossain vaiheessa olin ajatellut, että maalaisin maisemakuvia rakastamistani peleistä, mutta olin epävarma tämän idean suhteen, koska en tiedä miten fanitaiteeseen suhtauduttaisiin. Itselläni on käsitys, että sitä pidetään vähän ”halpana” taiteena. En halua olla halpa taiteilija, joten hylkäsin tämän idean jo kauan aikaa sitten. Jatkoin kiinnostuksen kohteideni läpikäyntiä ja muistin mytologiat, joista olin ajatellut tekeväni lopputyöni myös jo kauan aikaa sitten. Enpä tiedä, mihin olin kadottanut tämän idean koko syksyksi. Onneksi löysin sen uudestaan. Luonnostelin mytologisia olentoja, mutta niistäkin oli lopulta jotenkin hankala saada koottua järkevää teossarjaa. Halusinhan, että lopputyöni olisi yhtenäinen teossarja. Tai mitä jos lopputyöni olisikin yksi iso teos? Tämä idea pomppasi päähäni, kun muistin Ilmestyskirjan neljä apokalyptistä ratsastajaa. Ajattelin, että voisin tosin maalata vain apokalyptiset hevoset ilman ratsastajia ja äkkiä olinkin jo innoissani luonnostelemassa tätä ideaa. Parin päivän päästä sain kuitenkin kuulla, että maalareiden on tehtävä loppunäyttelyyn teossarja. No, se siitä ideasta. En halunnut alkaa laittamaan isoa hevosmaalaustani paloiksi, jotta saisin siitä sarjan, koska se alkaisi muistuttamaan sisustuslehtien sisustustauluja ja koska halusin kehystää lopputyöni. Moniosaiseen kuvaan ei pahemmin kehyksiä laiteta. Taas minulta oli vedetty matto jalkojen alta.

Pysyin mytologiaideassani ja muistin skandinaavisen mytologian, josta olen ollut kiinnostunut jo pitkään. Päätin myös pysyä eläinten kuvaamisessa. Vasta nyt tätä kirjoittaessani aloin miettiä, että ehkä minulle luonnollisimmaksi aiheeksi ovatkin muodostuneet ihmishahmojen sijaan eläinhahmot. Olen koko taidekoulun ajan tehnyt huomattavasti enemmän eläinhahmoja kuin ihmisiä. Miksi ihmeessä aloin siis taistelemaan tätä kehitystäni vastaan? Ehkä se johtui siitä, että pidin kaikkia töitani vain harjoituksina. En ajatellut tekeväni samanlaisia töitä, jos minulla ei olisi harteillani koulun tuomia paineita ja kurssiaikataulua. Nyt minusta kuitenkin tuntuu, että eläinhahmot tulevat minulta luonnollisemmin kuin ihmishahmot, enkä aio enää taistella tätä vastaan. Aloin siis mietiskellä skandinaavista mytologiaa ja sen eläinhahmoja. Skandinaavinen mytologia on pullollaan majesteettisia eläimiä ja olentoja ja seikka, joka niissä erityisesti kiehtoo, on niiden nimien merkitykset. Esimerkiksi Odinilla on kaksi korppia, Huginn ja Muninn, joiden nimet tarkoittavat ajatuksia ja muistia. Joka päivä Odin lähettää korpit keräämään tietoa ja pelkää sitä päivää, jolloin ne eivät enää palaa.

Odinin korpit kiehtovat minua vertauskuvallisuutensa vuoksi. Odinin tavoin jokainen meistäkin varmasti haluaa pitää ajattelukyvystään ja muististaan kiinni mahdollisimman pitkään. Päätin, että haluan korpit ehdottomasti mukaan lopputyöhöni. Toiset

1 Huginn ja Muninn (Egerkrans 2016, 36.)

kaksi minua kiehtovaa eläinhahmoa ovat Sköll ja Hati, sudet, jotka jahtaavat kuuta ja aurinkoa, ja Ragnarökin koittaessa onnistuvat nielaisemaan ne. Susien nimet tarkoittavat vihaa ja pilkkaa, ja tämä on syy, miksi kyseiset sudet kiehtovat minua. Viha ja pilkka nielevät kuun ja auringon, ja maailmanloppu koittaa. Se on kuin tarina ihmisestä, jonka maailma romahtaa liian voimakkaan vihan ja pilkan seurauksena.

Kolmansien valitsemieni eläinten selitys ei ole aivan yhtä suora,

2 Sköll jahtaa aurinkoa (Egerkrans 2016, 16.)

mutta sopii mielestäni kuitenkin yhteen kahden muun kanssa. Maailmanpuu Yggdrasilin juurella neljä saksanhirveä syövät lehtiä sen alimmilta oksilta. Hirvien nimet ovat Dainn, Dvalinn, Duneyr ja Durathor – Kuollut, Tajuton, Korvassa jyrisevä ja Kukoistava horros, karkeasti käännettynä. Tarkkaan ei tiedetä, mitä hirvet symboloivat tai edustavat, mutta niiden nimiin perustuen on esitetty teoria, että ne kuvaavat neljää tuulta. (Magnússon 1824, s.144) Koska hirvet symboloivat tuulia, ajattelin, että on luonnollisinta kuvata niillä vastoinkäymisiä, sitä, kuinka joskus tuntuu kuin kaikki tuulet puhaltaisivat itseä vastaan. Ja näin olin viimein saanut vastauksen ikuisuuskysymykseen, mitä tekisin lopputyönä. Kuvaan siis lopputyössäni vertauskuvallisesti, miltä pahat muistot ja ajatukset, vastoinkäymiset sekä viha ja pilkka tuntuvat.

Sanat eivät riitä kuvaamaan sitä helpotusta, mikä valtaa mielen, kun on vihdoinkin pitkän miettimisen jälkeen keksinyt hyvän lopputyöidean. Ajatuksenani on siis tehdä kolme maalausta, joista yhdessä ovat korpit, toisessa sudet ja kolmannessa hirvet. Haluan asetella korpit ja sudet hyökkäämään katsojaa kohti, koska sillä tavalla uskon viestini välittyvän parhaiten. Siltähän se tuntuu, kun pahat ajatukset ja muistot ja itseensä kohdistunut viha ja pilkka eivät jätä rauhaan, vaan jäävät mieleen pyörimään. Ne kiertelevät ympärillä, vaanivat, nokkivat ja purevat ja hyökkäävät vasten kasvoja.

Hirvikuvan idean hyvin pitkälti selitinkin jo aikaisemmin. Hirvet ovat vastatuulia ja kuvaavat näin ollen vastoinkäymisiä. En vielä tiedä, asettelisinko hirvet juoksemaan kohti katsojaa vai vain tuijottamaan. Kohti juoksevat hirvet voisivat olla parempia, sillä siltähän sekin vähän tuntuu, kun elämässä sattuu vastoinkäymisiä. Se on vähän kuin jäisi kohti ryntäävien hirvien jalkoihin. Maalausteni värimaailma tulee varmaankin olemaan melko synkkä ja toivottavasti onnistun tuomaan kuviin mahdollisimman paljon tunnetta.

Noniin. Ensimmäinen päiväkirjamerkintäni. Siitä tulikin aika pitkä. Olisi tosiaan varmaan pitänyt aloittaa kirjoittaminen aikaisemmin, niin ei tulisi tällaisia puuduttavan pitkiä kappaleita... No, ottakaamme tästä opiksemme. Terveisin Kapteeni Jälkiviisas.

2.2 TALVI JA KEVÄT 2019

4.1.2019

Olen viime päivien aikana pyöritellyt päässäni tätä viimeisintä ideaani ja olen kyllä edelleenkin sitä mieltä, että se on hyvä idea. En ole vielä ehtinyt kysyä kavereilta tai opinnäytetyöohjaajalta mielipidettä, mutta minulla on sellainen fiilis, että sanoivatpa he mitä tahansa, minä pidän tämän idean, koska muuten menen paniikkiin. En ole samanlaiseen ideaan törmännyt netissäkään, joten ehkä tässä on jotain omaperäistäkin sitten...

Edellisessä merkinnässäni kerroin, että mietin paljon mitä muut ajattelevat minusta, ja tämän seurauksena mietin luonnollisesti myös, mitä muut ajattelevat taiteistani. Minulle on esimerkiksi tärkeää, mitä kaverini ja perheeni ajattelevat tekemistäni töistä. Annan ihmisten mielipiteiden vaikuttaa välillä vähän liikaakin, vaikka tiedän, että muiden mielipiteitä miettimällä onnistun oikeastaan vain tappamaan luovuuteni. Syvämmisempien töiden kohdalla stressaan myös tunteiden näyttämistä, mutta senkin stressaaminen on loppujen lopuksi aika turhaa. Tunteet ovat osa ihmisyyttä ja minusta on lisäksi vain tervettä kanavoidsa tunteita taiteeseen, sillä se on turvallinen ja terapeutinen väylä purkaa tuntemuksia.

Taiteen tekeminen on aina ollut minulle tapa purkaa tunteitani ja ilmaista itseäni. En ole koskaan ollut hirveän hyvä puhumaan tai näyttämään tunteitani. Tämän lopputyöni kohdalla minusta tuntuu, että luontevin idea syntyi, kun mietiskelin vähän aikaa omia tunteitani ja annoin niille vallan. Olin miettinyt hirveästi ideoita, joissa ei ollut välttämättä hirveästi mitään tunnetta tai syvempää ideaa, paitsi ensimmäisissä nais-hahmoluonnoksissani. Olen vahvasti sitä mieltä, että parasta taidetta syntyy, kun siinä on mukana tunnetta ja se tulee suoraan sydäimestä.

Nykyinen lopputyöideani on hyvin pitkälti seurausta koko syksyn jatkuneesta ahdistuksesta, art blockista ja paniikista. Olin niin turhautunut koko tilanteeseen, kun en keksinyt mitään, ja lopulta pistin musiikkia soimaan, annoin vihaisten ja pelonsekaisien ajatusten laukata ympäri pääkoppaani, ja pian idea ilmestyikin mieleeni. Minusta taiteessa kuuluu olla tunteita mukana, ja tämä ideani todella kumpusi siitä pelonsekaisesta ahdistuksesta, kun loppunäyttely lähestyy eikä minulla ole mitään järkevää ideaa.

Se, etten keksinyt mitään, sai minut vihaiseksi, ja naps, pian minulla olikin idea! Kun työ tulee suoraan sydäimestä ja siinä on aitoa tunnetta mukana, uskon, että se voi tehdä suuremman vaikutuksen katsojaankin. Sama pätee esimerkiksi musiikissa: musiikki ilman tunnetta on vain latteaa.

Olen mietiskellyt myös työni visuaalista puolta. Ajattelin maalata kaikille eläimille valkoiset ehkä hieman hohtavat silmät. Tällä haluan kuvata sokeaa vihaa, joka vääristää totuutta ja estää näkemästä asioita, jotka ovat oikeasti hyvin. Kuvien eläimiä ei kiinnosta mikään muu kuin uhrinsa kimppuun hyökkääminen. Ne eivät näe mitään vaan hyökkäävät vain sokeasti kohti.

Olen ehtinyt tässä ajatella jo tauluihin tulevia kehyksiäkin. Toivon, että saan kehystettyä maalaukseni loppunäyttelyä varten, sillä mielestäni esittävät maalaukset näyttävät huomattavasti valmiimmilta ja viimeistellymmiltä, kun niissä on kehykset. Aion tehdä maalauksista varmaankin aika mustanpuhuvat ja haluan niihin myös mustat kehykset. Kävin Räikkälässä kerran kehystämässä yhden maalaukseni ja valitsin siihen mustat koukeroiset kehykset. Rakastuin niihin kehyksiin ja päätin, että haluan samat myös lopputyöhöni. Aiheeni on hieman raskas, mutta mielestäni herkät kauniit kehykset luovat kiinnostavaa kontrastia ja korostavat aiheen henkistä herkkää puolta.

8.1.2019

Tänään oli opinnäytetyön kirjallisen osuuden seminaari ja se meni oikeastaan mukavammin mitä odotin. Aloin sen jälkeen miettimään tarkemmin tätä kirjallista työtäni ja ajattelin, että ehkä minun kannattaisi päiväkirjan lisäksi kirjoittaa jotain asiatekstiä näistä maalauksiini tulevista eläinhahmoista. Lopputyöni kuitenkin perustuu skandinaaviseen mytologiaan, joten voisi olla vähän hölmöä olla kertomatta valitsemistani eläimistä muuta kuin parilla lauseella projektipäiväkirjassa. Voisi olla sopivaa kirjoittaa niistä esittelytekstit. Mietin vain, että olenko keräämässä itselleni liian suurta työtaakkaa. Toivottavasti en. En usko. Tiedän, että maalauksenikin tulevat viemään paljon aikaa, koska olen onnettoman hidas tekijä, mutta enköhän minä tästä kaikesta selviä. Nyt kuitenkin pitää alkaa piirtämään luonnoksia koneella, koska ensi viikolla on taiteellisen osion seminaari. Olisi kai hyvä, jos siellä olisi jotain kuvia näytettävänä...

14.1.2019

Ei oo todellista mun luonnokset näyttää ihan riistakamerakuilta... enhän mä piirtäny ku koko illan ja sillee, ei muuta ku nyt sitte rauhallisin mielin nukkumaa, voi helvetti...

3 Että sellanen riistakamerashotti...

24.1.2019

Lopputyön kanssa on nyt ollut ihan hyvä fiilis tässä viime päivien aikana. Vähän väliä tulee kuitenkin mietiskelyä, että mitenköhän aika riittää, mutta ainakaan vielä ei ole mitään älyttömän suurta ahdistusta siitä. Sanoisin, että olen vielä ihan aikataulussa. Olen koonnut ja pohjustanut pohjia koululla ja kotona olen luonnostellut tietokoneella. Yksi luonnoksista on lähes valmis, mutta kaksi muuta kaipaavat vielä hiomista. Hirviluonnos näytti riistakamerakuvalta, ja vaikka muutama luokkakaveri liputtikin riistakameraestetiikan puolesta viikon takaisessa seminaarissa, en silti itse oikein innostu siitä. Nyt olen yrittänyt viedä hirviluonnosta samaan suuntaan kuin korppi- ja susiluonnoksia, ja kyllä se nyt jo näyttää vähän paremmalta ja sopii paremmin porukkaan.

Voisin sepittää vähän lisää tuosta seminaarista, joka oli siis jo viikko sitten. Meneepäs aika taas nopeasti... Sekin meni joka tapauksessa mukavammin kuin odotin. Enhän minä nauti luokan ja ohjaajien edessä seisomisesta ja puhumisesta, mutta onneksi

minua ei hiillostettu pahasti. Ideani on ilmeisesti ihan hyvä ja luonnoksistani pidettiin. Olin epäillyt itseäni ja ideaani hirveästi, mutta seminaarin jälkeen oli hyvä ja rohkais-
tunut olo. Ehkä tästä vielä hyvä tulee...

Joka tapauksessa, pohjat ovat melkein valmiita koululla, pohjamaali vain puuttuu. Kun saan ne ja luonnokset valmiiksi, ajattelin ihan vain ruutusuurenoksen avulla siirtää tietokone-luonnokseni maalaus-pohjille. Tällä tavalla säästän vähän aikaa ja vaivaa. Katselin tänään pohjiani ja minua kyllä vähän hirvittää, miten iso keskimäinen vaa-
kapohjani on. En ole koskaan maalannut niin isoa esittävää maalausta. Apua. Sen koko on siis 100x140. Kaksi muuta ovat 100x70. Pohjien kanssa tuli muuten tietysti myös vähän sählättyä. Ei mennyt taas niin kuin Strömsössä. Ensinnäkin, minulla ei ole kos-
kaan aikaisemmin kangas revennyt pingottaessa, mutta nyt se repesi ja vieläpä oikein kaksi kertaa. Onko stressitaso niin korkealla, että vedän tuota kangastakin lujemmin? Toinen repeämä oli kankaan reunassa ja sen sai onneksi leikattua pois. Toinen repeämä tuli yhden niitin viereen. Vahinko oli mitättömän pieni, eikä oikeasti vaikuttanut mi-
hinkään ja repeämän sai periaatteessa korjattua laittamalla toisen niitin, mutta pieni perfektionisti sisälläni olisi kuitenkin ollut jo valmis repimään kankaan irti ja vaihta-
maan sen uuteen. Onneksi minulla on kavereita, jotka katsoivat minua huvittuneina ja saivat minut tajuamaan, että ei kannata. Ei se pieni repeämä mihinkään purkaudu. Se

4 Apua, mitä tästä tulee...

on kuitenkin ärsyttävä pieni virhe. En olisi halunnut lopputyöhöni yhtäkään teknistä virhettä.

30.1.2019

Eilen aloitin maalaamaan susia ja tänään jatkoin. Edistyn sen kanssa myös yllättävän nopeasti. Olen jo pitkään uskonut sanontaan, että ”hyvin suunniteltu on puoliksi tehty”, ja jatkan edelleen tuohon sanontaan uskomista. Minulla on hyvä tarkka luonnos susimaalauksestani ja lisäksi referenssikuvia, ja hyvän pohjatyön ansiosta minun ei tarvitse säätää ja miettiä maalausvaiheessa, ainakaan ihan kamalan paljon. En muutenkaan pidä siitä, jos minulle tulee maalatessa joku ongelma, ja jotain kohtaa tulee sitten maalattua miljoona kertaa uudestaan, kun en viitsinyt luonnostella tarpeeksi huolellisesti. Toisin kuin monet muut, minulle on vaikeaa aloittaa vain maalaamaan ja katsoa, mihin suuntaan maalaus lähtee. Ei, se tyyli ei sovi minulle kovin hyvin. Mutta jokaisella on oma tyyliinsä! Minun tyylini ei välttämättä sopisi monille muille taiteilijoille. Minä toimin parhaiten, kun teen ensin tarkan luonnoksen ja maalaan vasta sitten. Niin vältyn ahdistukselta ja hermoromahdukselta.

Minun pitäisi seuraavaksi piirtää korppiluonnos valmiiksi. En tiedä kauan noissa susissa menee, joten olisi hyvä tehdä luonnos valmiiksi, jotta pääsen sitten heti aloittamaan seuraavaa työtä, kun edellinen valmistuu. Hirvikuva on vielä aivan kesken. Tällä

hetkellä en tiedä, mitä tekisin sen kanssa. Ehkä onkin hyvä, jos piirrän ne korpit tässä välissä ja annan sen hirvikuvan vähän hautua.

5.2.2019

En kyllä ymmärrä, miten yksi luonnos voi aiheuttaa näin paljon päänvaivaa! Olen taistellut tuon hirviluonnoksen kanssa jo niin pitkään, että kohta alkaa hermo pettää... Miten tämä on näin vaikeaa?! No, sain minä sitä tänään hiottua melko hyvin, mutta en vain ole siihen tyytyväinen. Photoshop-tiedostossakin on nyt niin monta layeria, että alkaa ahdistaa. Liikaa kokeiluja ja liian vähän sellaisia, joihin olisin oikeasti tyytyväinen. Viime merkinnässäni sanoin, että huolellisella luonnostelulla vältyn ahdistukselta ja hermoromahdukselta, mutta enpä minä taida niiltä välttyä vaikka mitä tekisin. Otan toisaalta sen ahdistuksen ja hermoromahduksen mieluummin tässä luonnosteluvaiheessa kuin maalausvaiheessa. Jos tässä vaiheessa huomaan ahdistuksen jatkuvan eikä luonnoksesta tule mitään, voin vain hävittää sen bittiavaruuteen. Ikävämpää se olisi, jos minulla olisi pilalle mennyt maalaus jossain lojumassa. Siihen olisi kulunut kallista maalia ja muita materiaaleja. No mutta, tulostin nyt viimeisimmän version ja piirrän siitä kopioita koulussa valopöydällä ja muokkaan kohtia, joihin en ole tyytyväinen. Tuli ikävä perinteistä luonnostelua enkä jaksakaan istua toista päivää yksin kotona. Huuh... Minun piti niitä korppeja vääntää, mutta nämä hirvet ovat tällä hetkellä suurin ongelmani. En saa mielenrauhaa ennen kuin olen saanut taottua näihin jotain järkeä...

9.2.2019

Tällä viikolla sain ilokseni huomata, että en ole ainoa, joka elää tällä hetkellä suhteellisen sakeassa sumussa ja on hiljalleen vajoamassa jonkun sortin psykoosiin. Tulimme myös kaverini kanssa johtopäätökseen, että kärpäsenkin elämä on kiinnostavampi kuin meidän elämämme tällä hetkellä. Jokainen päivä on samanlainen, eikä myöhemmin pysty erottamaan, mitä on milloinkin tehnyt. Kaikki päivät vain sulautuvat yhdeksi isoksi mössöksi. Viikonloputkaan eivät hälvennä sumua, koska olen silloinkin koululla tekemässä töitä.

Pari kaveriani vertailivat tämänhetkisiä elämänrytmejään, ja ne muistuttivat pelottavan paljon omaani. Ensimmäinen kaverini kertoi pitkän koulupäivän jälkeen menevänsä

kotiin katsomaan Paavo Pesusientä. Paavo Pesusienen jälkeen nukkumaan ja aamulla taas kouluun. Sama rutiini päivästä toiseen. Toinen kaveri taas kertoi Paavo Pesusienen sijaan tuijottavansa seinää uuvuksissaan kotiin päästyään. Ei huono sekään. Kolmas kaveri tokaisi tämän kuultuaan, että ”kuulostaa siltä, että ootte kohta osastolla”. Enpä väittänyt vastaan. Naureskelin siinä kavereilleni ja itkin sisäisesti onnesta, kun sain kuulla, että jonkun muunkin elämä on aivan yhtä ankeaa kuin omani. Tai no, en tiedä saisiko siitä olla onnellinen. Ikäväähän se on. Tunsin vain vihdoinkin saavani pitkään kaipaamaani vertaistukea. Oma elämänrytmini menee pähkinänkuoressa myös niin, että aamulla menen kouluun tekemään töitä, ja illalla kotona jatkan töiden tekoa ja kuuntelen Youtubesta samoja videoita, joita olen kuunnellut jo kahden viikon ajan uudestaan ja uudestaan. Minulle tulee niistä hyvä mieli ja niitä kuuntelemalla voin luoda illuusion, että ympärilläni olisi jotain elämää. Kuulostaapa surulliselta. Voi hyvänen aika meitä...

Elämässäni ei tosiaan ole tällä hetkellä ihan hirveästi tuota sisältöä, mutta tällä menään. Käytännössä teen töitä 24/7. Järkevä ihminen tekisi välillä jotain muuta ehkäistäkseen loppuun palamista, mutta aika tuntuu kuluvan aivan liian nopeasti ja haluan vain varmistaa, että saan lopputyöni ajallaan valmiiksi. Että näin. Minähän sanoin, että kärpäsenkin elämä on kiinnostavampi.

10.2.2019

Minulla oli aikaisemmin ongelmia hirviluonnokseni kanssa, mutta nyt olen saanut sen näyttämään suhteellisen järkevältä, ainakin omasta mielestäni. Jee! Oli se kavereidenkin mielestä nyt parempi. Se ei muistuta enää niin vahvasti riistakameraa, mikä on todella hyvä asia. En tosiaan oi-

kein lämmennyt riistakameraestetikalle. Hassua, kuinka minä vasta muutama päivä sitten tuskailin vielä luonnokseni kanssa ja valittelin, että ei tästä tule mitään. Nyt olen tehnyt tarkan luonnoksen, tehnyt ruutusuurenoksen maalaus pohjalle ja aloittanut

maalauksen. Tuntuu kuin se luonnos olisi vain ilmestynyt... Aivan yhtäkkiä palaset vain loksahdivat paikalleen. Hyvä niin! Nyt minulla on taas yksi murhe vähemmän.

12.2.2019

Yksi murhe poistui ja toinen tuli tuuraamaan. Opinnäytetyöohjaajani kävi eilen Kankaanpäässä katsomassa, kuinka me edistymme ja hän kiinnitti huomiota ruutusuurenokseen ja luonnokseen, jonka olin tehnyt lyijykynällä maalaus pohjalle. Hän kertoi, että lyijykynää ei kannata käyttää, koska grafiitilla on ajan myötä taipumus nousta maalauksen pinnalle. Tai jos käyttää lyijykynää, se pitäisi ehdottomasti kiinnittää fiksaatiivilla. Enhän minä tällaista tiennyt! Kukaan ei ole kertonut! Olen minä kuullut, että aluspiirustus kannattaa fiksata, mutta luulin, että vain siksi, ettei piirrosjälki leviä maalatessa. Ei minulla olisi voinut tulla ikinä mieleen, että siinä on tällainenkin pikku seikka, että grafiitti pystyy hitaasti ajan kuluessa luikertelemaan maalauksen pinnalle! Mitä ihmettä?! En nyt ole siis edes kiinnittänyt tuota lyijykynää fiksaatiivilla, koska totesin, että eihän se juurikaan leviä, kun vähän maalasin sen päälle. Apua... luulin tosiaan, että leviäminen on se ainoa ongelma... Kamalinta tässä on tajuta, että olen tehnyt saman virheen monien muidenkin töitteni kanssa ja nyt minua yksinkertaisesti raivostuttaa, että olen tietämättäni tehnyt tämän virheen niin monta kertaa. Voin nyt vain kuumotella, että alkaakohan vanhoissa töissäni lyijykynä puskea läpi ja milloin. En olisi uskonut, että maalauksessa on näin paljon pieniä asioita, jotka voivat myöhemmin aiheuttaa ongelmia. Onkohan tällaisia kivoja pikku yllätyksiä tulossa vielä lisää? Voi että en malta odottaa! Plaah... Noh, minulla on vielä tuo yksi maalaus aloittamatta. Jos vaikka sen kanssa onnistuisin tekemään kaiken oikein. Ainakin nyt otan tästä opikseni...

21.2.2019

Huhhuh apua kun nämä päivät kuluvat nopeasti... Hirvet ovat nyt ihan hyvässä vaiheessa ja kohta pitäisi aloittaa korppeja. En vain ole vielä ihan tyytyväinen korppiluonnokseeni, pitää hioa se tässä viikonloppuna varmaankin. Ensi viikolla on lomakin, mutta hahhah me mitään lomaa pidetä. Meille loma on opetukseton jakso. Kyllä me varmaan joku parin päivän pikkuloma pidetään, ettei pää hajoa, mutta muuten töitä

pitää paiskia aika urakalla. Ei tässä oikeasti pää kestä, jos koko ajan istuu koululla. Uskokaa. Puhun kokemuksesta.

Olen tämän nelivuotisen koulun aikana pohtinut taidettani ja yrittänyt löytää taiteellista suuntaani. Valmistun pian taiteilijaksi, mutta en koe olevani valmis taiteilija. Uskoisin tämän kuitenkin olevan melko yleinen tuntemus. Olen miettinyt paljon, mitä teen ja miksi teen? Entä mitä minulta odotetaan, kun olen ihan oikeasti kuvataiteilija? Mitä on hyvä taide? Kysymyksiä ilman yhtä selvää vastausta...

Olen monesti täällä koulussa ollessani epäillyt taitojani, en välttämättä teknisiä taitojani, vaan pikemminkin luovan ajattelun kykyjäni. Mietin, ajattelenko tarpeeksi laatikon ulkopuolelta ollakseni hyvä taiteilija? Tarvitseeko taiteilijan aina ajatella laatikon ulkopuolelta? Oman käsitykseni mukaan taidemaailmassa tuntuisi tällä hetkellä olevan trendinä käsitetaide, ja nerokkaita ideoita pidetään suuremmissa arvossa kuin perinteisiä teknisesti taidokkaita taideteoksia. En ole käsitetaiteilija enkä myöskään hirveästi pyri ottamaan kantaa mihinkään taideteoksillani. Pyrin lähinnä vain herättämään jonkunlaisia tunteita ja haluan tehdä visuaalisesti kauniita teoksia. En ole koskaan ratsastanut trendien aallonharjalla, olen lähinnä vain sotinut niitä vastaan, joten jollain tasolla on siis ihan sopivaa, että taiteeni on jotain aivan muuta kuin sitä kaikkein trendaavinta.

25.2.2019

Koin jonkinlaisia pelonsekaisia tunteita tänään, kun huomasin auringon lämmittävän pitkästä aikaa. Kevät yllätti Lauran. Ei, apua, ei vielä. Nyt oikeasti alkaa pelottaa, että aika loppuu kesken. Tässä alkaa pelottaa myös, että puhti loppuu kesken. Minun piti tehdä korppiluonnos valmiiksi viikonloppuna, mutta en tehnyt. Minun piti kirjoittaa viikonloppuna ahkerasti, mutta en kirjoittanut. Tai no, kirjoitin, mutta en ahkerasti. Aina kun minun pitäisi kirjoittaa, ajatukseni lähtevät jotenkin aivottomasti sinkoilemaan joka puolelle enkä tunnu saavan mistään kiinni. Mieleni energiataso on verrattavissa juoksijaan, joka laahustaa loppumetrejä ennen maaliviivaa puuskuttaen ja läähättäen, koska kaikki energia on kulutettu loppuun jo matkan alkupuolella kauan aikaa sitten. Aina ennen niin miellyttävä kevätaurinko ei nyt kyllä hirveästi miellytä tai lämmitä, se vain painostaa ja ahdistaa.

Kaiken tämän ahdistuksen sekaan mahtuu kuitenkin myös jotain positiivista. Sain tänään uudet silmälasini ja maailma näyttytyi edessäni terävämpänä kuin osasin odottaa. Vähän ehkä järkytyin siitä, miten huono näköni onkaan, mutta nyt näen taas mihin oikein sohin tuota maalia! Silmälasien lisäksi ostin eilen jo pitkään hankintalistalla olleen uuden työtuolin. Nyt minulla on ihana iso työtuoli, johon on mukava käpertyä piirtämään. Nämä olivat tärkeitä hankintoja, hyvä että sain vihdoinkin aikaiseksi hankkia ne.

9.3.2019

Noniin, siitähän on aivan yllättäen taas vierähtänyt tovi, kun tätä päiväkirjaani viimeksi kirjoittelin. Olen aloittanut korppien maalaamisen ja ne edistyvät aika hyvin. Eilen laitoin kaikki kolme maalaustani vierekkäin ja kyllähän ne alkavat pikkuhiljaa näyttää ihan oikealta teossarjalta. Vielä on paljon töitä tehtävänä, mutta tuli kuitenkin sellainen rauhallinen olo, että kyllä tästä hyvä tulee. Saatoinkin ehkä jopa tuntea pientä ylpeyttä. Sitä ylpeyttä en suomalaisena näytä ulospäin, koska muut pitäisivät minua ylimielisenä kusipäänä, mutta tänne voin sen ihan hyvin kirjoittaa. Kyllä, olen ylpeä työstäni. Ainakin tällä hetkellä.

Vaikka työskentely onkin nyt ihan hyvällä mallilla, en silti ole selvinnyt taaskaan ilman ongelmia. Itse maalauksen kanssa olen nyt toivottavasti tehnyt kaiken oikein.

Ruudutin pohjan hiilellä, fiksasin sen, ja sitten luonnostelin hiilellä, jonka jälkeen fiksasin vielä uudestaan. Nyt ei sitten pitäisi minkään grafiitin luikerrella maalikerrosten alta, mutta jos tässä nyt jotain yllätyksiä vielä tulee, niin en tiedä kuinka reagoin.

Yhtä ongelmaa yritin tässä juuri ratkaista. Olin maalannut maalausteni reunoja tavallisella lamppumustalla. Maali oli ihan suoraan tuubista otettu enkä ollut ohentanut sitä millään. En tiedä, kuinka kauan aikaa siitä on kulunut, kun ensimmäiset reunat maala- sin. No ainakin viikko on kulunut, ja ne eivät vielääkään ole kuivia! Sitä mustaa väriä vaan tarttuu sormeen! En ymmärrä, miksi se kuivuu noissa maalausten reunoissa noin hitaasti, koska kankaalla se on kuivunut kyllä ihan parissa päivässä. Vai johtuuko se siitä, että noissa reunoissa sen kankaan alla on puuta, eikä sinne pääse ilmaa? Voiko olla? Noh, en tiedä. Tein nyt kuitenkin testin, koska minulla ei ole aikaa tuollaiseen arpomiseen enkä jaksakaan koko ajan varoa märkiä reunoja. Puhdistin yhden reunan maa- lista ja sekoitin preussinsinistä, poltettua siennaa ja kuivumista nopeuttavaa mediumia. Preussinsininen on nopeasti kuivuva väri, poltettu sienna kuivuu hieman hitaammin ja tuon mediuminkin olen huomannut kuivahtavan melko nopeasti. Jos tämä sekoitus ei nyt kuivu parin päivän aikana, niin sitten tämä menee yli ymmärrykseni. Tarkistin yh- destä kirjastani (Gair ym. 1999, 65.), että lamppumusta tosiaan on hitaasti kuivuva väri, enkä tiedä kuinka kauan sillä olisi kestänyt kuivua, mutta en nyt aio ottaa siitä selvää.

Minä päätin maalata maalausteni reunat jo nyt, koska ajattelin, että säästän siinä aikaa. Luojan kiitos, että päätin maalata nuo reunat jo nyt, koska olisi ollut kamalaa joskus toukokuussa tuskailla, että miksei se maali nyt helvetti soikoon kuivu?! Työt pitäisi

ehtiä vielä kehystääkin! Joku voisi kyseenalaistaa, että miksi ihmeessä maalaan maalausteni reunoja, jos aion kehystää ne. Maalaan ne yksinkertaisesti siksi, että en tiedä, ehdinkö kehystää niitä. Maalausteni punertava pohjamaali pistäisi aika pahasti silmään. No mutta, minä katson nyt, kuinka tuo minun testini onnistuu. Kirjoittelen siitä sitten seuraavassa merkinnässä. Nyt jatkan maalaamista.

17.3.2019

Mennäänpä suoraan asiaan ja päivitetään, mitä kaikkea on tapahtunut. Ihan ensimmäiseksi pitää varmaan kertoa vastaus tuohon cliffhangeriin, johon viime merkintäni lopetin. Mitä siis tapahtui maalausten reunoille? Kuivuivatko ne vai ovatko ne vieläkin märkiä? Ei! Ne kuivuivat! Jee! Joistain kohdista ne olivat jopa kosketuskuivia jo parissa tunnissa! Luojan kiitos. Päästiin tästäkin ongelmasta. Oikeastaan tällä hetkellä ei nyt sitten olekaan mitään suurempaa ongelmaa. Olen nyt viikonloppuna piirrellyt uusia luonnoksia tietokoneella noista maalauksistani. Kaikissa on ensimmäinen maalikerros kokonaan tai lähes valmis, joten otin kaikista kuvat ja nyt piirrän koneella kuvien päälle. Suunnittelen siis, miten haluan valot ja varjot ja miten minun kannattaa säädellä värejä. Tämä nopeuttaa taas maalatessa työskentelyäni, kun minulla on valmis malli

vieressäni, eikä minun tarvitse suunnitella maalatessani. Suunnittelu on nimittäin se, johon minulla menee työskennellessäni eniten aikaa. Ainoa asia, joka minua kuitenkin huolestuttaa, on se, saanko maalaukseni näyttämään yhtä hyviltä kuin tietokoneluonnokseni. Tekisi mieli teettää näistä luonnoksista printtejä ja laittaa ne näyttelyyn. Tämä on muuten yleinen ongelma omalla kohdallani. Luonnokset näyttävät liian usein paremmilta kuin lopullinen teos.

Olen maalauksen ohella saanut aikaiseksi muutakin. Tilasin itselleni käyntikortteja, vihdoinkin! Jo oli tosiaan aikakin. Tulee sellainen kiva ”professionaalinen taiteilija” -olo, kun on omia käyntikortteja. Ajateltiin, että niitä voi sitten laittaa lopputyönäyttelyssäkin esille. Lopputyönäyttelystä tulikin mieleeni, että rehtorimme suunnitteli ripustus-suunnitelman, ja minä pääsin Saskiaan aivan kuten toivoin! Jee! Näin tämä lopputyönäyttely muuttuu koko ajan todellisemmaksi, tässähän alkaa pikkuhiljaa ihan oikeasti jännittää... Tänään etsiskelin netistä ensimmäistä kertaa mekkoakin avajaisiin. Huomenna koulussa alkaa sitten maalausten toisten maalikerrosten maalaaminen. Toivottavasti tässä ei tule ihan hirveää kiirettä. Nyt kuitenkin vaikuttaa siltä, että kehykset jäävät haaveeksi. Sen verran hidas olen.

24.3.2019

Oih ja voih... Onko se huono merkki, jos joka aamu herätessään joutuu muistelemaan, mikä päivä on? Heh. Aika usein nimittäin käy niin. Vietin käytännössä koko tämänkin viikonlopun vain koulussa maalaamassa. Olen niin toivottoman hidas tekijä, että minun on pakko tehdä töitä joka päivä, jos haluan saada lopputyöni ajoissa valmiiksi. Stressin määrä alkaa tosiaan olemaan aika valtava, mutta minulla on nyt tavoitteena saada sudet valmiiksi ennen tämän kuun loppua ja sitten ensi kuussa on saatava korpit ja hirvet tehtyä. Work, work, work... huhhuh.

29.3.2019

Olen kirjoittanut tätä päiväkirjaa aluksi käsin vihkoon ja satuin vain selaamaan näitä sivuja huvikseni taaksepäin. Huomasin, kuinka ihanasti käsialani on tasaiseen tahtiin muuttunut aina vain kamalammaksi harakanvarpaaksi. Hassua, kuinka käsialastani näkyy stressitason nousu, hehheh. Nyt kuitenkin tekstini näyttää melko siistiltä, ja

6 Melkein valmiit sudet, räyh!

ympäri koululla maalaamassa. Keskiviikkona pidinkin sitten kotipäivän ja tein uuden luonnoksen noista hirvistä valmiiksi. Yritän nuo hirvet saada järkevän näköisiksi nyt ehkä noin parissa viikossa, toivottavasti kuitenkin vähän lyhyemmässä ajassa. Kaksi viikkoa on melko ehdoton yläraja.

Olemme tehneet niin paljon töitä, että ajattelimme parin kaverin kanssa oman mielen-terveytemme ylläpitämiseksi tehdä pienen reissun pois Kankaanpäästä. Opinnäyte-työohjaajallamme on tänään avajaiset Mältinrannassa ja ajattelimme käydä katso-
massa hänen töitään. Hän on joutunut aika paljon tuijottamaan meidän teoksiamme, joten on kiva mennä vaihteeksi tuijottamaan hänen teoksiaan. Samalla tulee taas pa-
lautettua mieleen, millainen se Mältinranta olikaan, onhan kyseinen galleria sentään
yksi meidän loppunäyttelygallerioistamme. Toivottavasti pikku pyörähdys jossain
muualla auttaa taas jaksamaan paremmin.

minulla onkin nyt ihan rauhallinen olo. Sain susimaalauksen suurin piirtein valmiiksi pari päivää sitten ja aloitin eilen hirvien toisen maali-kerroksen. Sudet ovat siis vain suurin piirtein valmiita siksi, että niihin pitää vielä lisätä lasuuria ja vähän yksityiskohtia. Mutta sudet ovat nyt ihan hyviä, joten katsoin järkevaksi alkaa nyt mahdollisimman ajoissa maalaamaan seuraavaa maalausta.

Maalausten kanssa on niin kamala kiire, että unohdan välillä kirjoittaa tätä päiväkirjaa. Tai sitten en yksin-
kertaisesti jaksaa. Viime viikonlopun jälkeenkin olin vielä maanantaina ja tiistaina molempina päivinä kellon

12.4.2019

Taas on pari viikkoa vierähtänyt aivan hujauksessa, mutta sen aikana suoritetun ahkeran uurastuksen tuloksena olen vihdoin saanut nuo hirvet valmiiksi! Jee! Kaksi viikkoa asetin aikarajaksi itselleni ja olen ihan tyytyväinen, että sain pidettyä siitä kiinni. Nyt sitten vielä nuo korpit... Niistäkin pitää jonkunlainen alustava tietokonekuunnos tehdä ja sitten pääsen maalaamaan. Tavoitteena olisi saada ne viikossa valmiiksi, mutta saa nähdä miten käy. Maalausten pitäisi kuitenkin ehtiä kuivua ja yritän vielä elätellä mahdollisuutta, että ehtisin kehystää nämä maalaukset. Tämä lopputyö raastaa kyllä hermoja enemmän kuin osasin odottaa, mutta kyllä tästä vielä selvitään.

Se reissu Tampereelle, josta mainitsin viime merkinnässä, tuli kyllä tarpeeseen. Harmi vaan, että se reissu oli kyllä ihan liian lyhyt. Tultiin illalla takaisin ja oli vähän sellainen olo, että käytiinkö me oikeasti jossain? Me ollaan taas täällä... Kankaanpäässä!! Jokainen varmaan tietää Cyndi Lauperin kappaleen "Girls just want to have fun"? Juu, sellainen oli tunnelma menomatalla ja Tampereella. Ja sitten kotimatalla... Tuosta Cyndi Lauperin kappaleesta on myös Chase Holfelder tehnyt oman versionsa, ja hänen coverinsa kuvaa täydellisesti tunnelmaa, joka vallitsi, kun istuimme autossa, tuijotimme ulos pimeyteen ja vilkuttimme heipat ja moikat Tampereelle. Se oli vähän kuin vilkuttaisi hyvästit elämälle. Niin suuri on Tampereen ja Kankaanpään välinen

kontrasti. No mutta, joka tapauksessa Tampereella oli hauskaa ja oli hämmentävää huomata, että Mältinranta olikin paljon pienempi kuin muistin. Ehkä viime kevään avajaisissa ollut väenpaljous vaikutti niin paljon ja sen vuoksi tila tuntui silloin huomattavasti suuremmalta. Alkoi vähän jännittää, että mitenköhän kaikki työt oikeasti mahtuvat, ovat siellä sitten söpösti kuin sillit suolassa.

24.4.2019

Pääsiäisloma tuli, pääsiäisloma meni ja minä mietin, että mikä loma. Mikä on loma? Olen joskus kuullut sellaisesta. Vietin pääsiäisloman siis ihan tavalliseen tapaan koululla maalaten ja petyin kyllä vähän itseeni, kun en saanutkaan noita korppeja suunnitellun ajan sisällä valmiiksi. Toisaalta en ole yllättynyt tästä. Sulkien maalaaminen on hieman työläämpää kuin suden tai hirven karvojen maalaaminen, joten ehkä minun kannattaisi antaa itselleni vähän armoa. Nyt arkena minun on hiottava tätä kirjallista työtä ja viikonloppuna menen katsomaan korppeja uusin silmin ja viimeistelen ne.

Tässä aletaan pikkuhiljaa olla jo voiton puolella, mutta loppunäyttelyn avajaiset lähes-tyvät nyt vähän turhan kovalla nopeudella. Silloin tällöin pelottaa, että aika loppuu kesken. Vähän se kolahti, kun näyttelyimme Instagram-tilillä alkoi ”lähtölaskenta”. Joka päivä julkaistaan kuvat ja info yhdestä opiskelijasta, ja meitä on 25. Tänään julkaistiin kolmas postaus. Oivoi... Kovasti minä haluan, että tämä jatkuva puurtaminen olisi jo ohi, mutta mitä lähemmäs avajaisia mennään, sitä voimakkaampi on jännitys. Ja stressi. Ja ahdistus. On niin paljon tehtävää! Stressin tasosta kertoo kai jotakin se, että yhtenä iltana pitkän maalauspäivän jälkeen tulin kotiin joskus kymmenen aikoihin

7 Loppusuoralla...

ja siitä pari tuntia myöhemmin yritin käydä nukkumaan, mutta huomasin ajattelevani vain ja ainoastaan töitä ja kädet ja jalat nykivät, eivät väsymyksestä vaan jännityksestä. Raajojen nykiminen oli uutta ja sitä on tapahtunut vain tuon yhden kerran, mutta useampana iltana ajattelen kyllä töitä. Tulisivatpa työt vielä uniini, sitten asiat olisivat hyvin. Ei tämä varmaan ihan terveellinen elämäntyyli ole, mutta ei tätä kestä enää kauan. Sitten kun tämä kaikki on ohi, minä eristän itseni maailmasta ja minä nukun.

28.4.2019

Kolmen päivän intensiivisen maalausputken jälkeen en vielääkään saanut korppimaalauksia valmiiksi. Pääsin kuitenkin ihan hyvään vaiheeseen. Luulin, että tähän uppoaa vielä mahdollisesti pari maalauspäivää. En ole nyt tämän viimeisen maalauksen kanssa oikein saavuttanut tavoitteitani ja olen sen vuoksi vähän pettynyt itseeni. Onneksi olen kuitenkin kaiken muun kanssa pysynyt aikataulussa, ja aikaa onkin sen vuoksi vielä ihan hyvin jäljellä, joten ei tässä nyt niin hengen hätää ole.

Huomasin tämän korppimaalauksen kohdalla, että olen selvästi muuttanut maalaustapaani tätä triptyykkiä tehdessä. Tarkoitan siis sitä, että maalasin sudet aivan eri tavalla kuin nämä korvit. Jotenkin minusta tuntuu, että sudet ovat paljon ilmavammin maalattu. Korppien toinen maalikerros on paljon paksumpi ja peittävämpi. Olenkin taistellut korppien värien kanssa aivan mahdottoman paljon, kun menin tekemään niihin niin paksun maalikerroksen, että taustalla ollut ruskea ei enää kuulunut yhtään läpi. Tämän vuoksi olen aikani kikkaillut sinisellä ja punaisella värillä ja yrittänyt saada korvit saman sävyisiksi kuin sudet ja hirvet, mutta aina ne ovat olleet joko liian siniset tai liian pinkit. Kunnes sitten tajusin taittaa värejä ruskealla. Luojaalle kiitos, että tajusin! Ruskealla sain korvit taitettua saman sävyiseksi kuin kaksi muuta maalausta. Tuntuu tyhmältä, kun en tajunnut tätä aikaisemmin, mutta noh, vähän armoa, ei tässä vaiheessa kevättä aivot ole enää ihan terävimmillään.

Huomenna alkaakin sitten kirjallisen osuuden kaksipäiväinen seminaari, viimeinen sellainen. Sen jälkeen pitää vielä viimeistellä nämä korvit ja muut maalaukset ja hioa kirjallinen osuus, sitten tämä alkaakin olla tässä. Aika epätodellinen olo.

4.5.2019

Maalaukset valmiina. Työtila siivottuna. Tulee aika haikea olo, kun kököttää täällä tyhjiydessä. Tähän tilaan liittyy kaikenlaisia muistoja, aivan kuten koko kouluun. Nyt kuitenkin tämä nelivuotinen jakso elämästä alkaa tulla päätökseensä, ja vaikka olenkin onnellinen, että pääsen vihdoinkin pois Kankaanpäästä, jään ehdottomasti kaipaamaan joitakin asioita, kuten esimerkiksi matalaa vuokraa. No juu jään minä muutakin kaipaamaan!

Kävin täällä koululla nyt ottamassa valokuvat näistä töistäni. Maalauksille pitäisi vielä keksiä nimet ja lisäksi niistä puuttuu myös vernissa, mutta sen voi laittaa vasta puolen vuoden kuluttua. Nyt vain viimeistelen tämän kirjallisen osuuden ja sitten lopputyöni alkaakin olla paketissa. Melkoista tunteiden vuoristorataa ja alamäkeä tämä kevät on ollut, mutta ehkä tästä olisi suunta seuraavaksi ylöspäin.

Suuret kiitokset, jos uhrasit aikaasi ja luit oikeasti koko päiväkirjan. Toivottavasti tämä oli mukava lukukokemus. Väsynein, mutta helpottunein mielin päätän päiväkirjani tähän ja toivotan sinulle hyvää ja rauhallista päivänjatkoa.

May your road lead you to warm sands.

3 MYTOLOGIASTA

Olen ollut kiinnostunut skandinaavisesta mytologiasta jo useamman vuoden ajan ja pyrin hiljalleen kasvattamaan tietouttani siitä. Kiinnostukseni skandinaaviseen mytologiaan juontaa juurensa yleiseen kiinnostukseeni muinaisuskomuksia ja kansantaruja kohtaan. Minua kiinnostaa erityisesti, mihin ihmiset ovat uskoneet Suomessa ja Skandinavian alueella ennen kristinuskon saapumista. En ole koskaan pitänyt siitä tosi-seikasta, miten kristinusko on historiassa röhkeästi levittäytynyt aina vain laajemmalle alueelle ja miten eri alueiden muinaisuskonnot on tylästi syrjäytetty ilman minikäänlaista arvostusta tai kunnioitusta. Toki maailma on aikoinaan ollut paljon tylympi kuin nyt. Olen kuitenkin usein miettinyt, millainen kulttuurimme olisi, jos kristinusko ei olisi koskaan levittäytynyt pohjoismaihin. Onneksi nykyisin vallitsevan uskonnonvapauden vuoksi voin vapaasti tutustua vanhoihin uskomuksiin, eikä kukaan nimittele minua pakanaksi tai harhaoppiseksi sen vuoksi.

Koen kristinuskon vieraaksi itselleni, enkä ole pohjoismaisena koskaan viehättynyt Raamatun Israeliin tai muualle Lähi-idän alueille sijoittuvista kertomuksista. En tarkoita, etteikö Raamattu tarjoaisi hyviä elämänohjeita tai etteikö Raamatun oppien tunteminen olisi tärkeää, se on oikeastaan nykyisin lähes välttämätöntä kulttuurin ymmärtämiseksi, mutta skandinaaviset ja suomalaiset muinaisuskomukset ja myytit ovat peräisin alueelta, josta itse olen kotoisin. Pystyn löytämään niistä paljon enemmän kosketuspintaa ja lukemalla vanhoista uskomuksista opin ymmärtämään paremmin oman maani ja muiden pohjoismaiden historiaa ja kulttuuria. Yksinkertaisesti haluan mieluummin oppia enemmän uskomuksista, jotka ovat syntyneet siellä missä minäkin.

Lopputyöni maalaukset ovat vertauskuvia, jotka perustuvat skandinaavisen mytologian eläinhahmoihin. Tämän vuoksi koen tarpeelliseksi kertoa hieman tarkemmin näistä mytologisista eläimistä, jotka vaikuttivat työni taustalla ja inspiroivat minua.

3.1 Korpit - Huginn ja Muninn

Skandinaavisessa mytologiassa Huginn ja Muninn ovat Odinin sanansaattajia ja vakkoojia, jotka keräävät tietoa ympäröivästä maailmasta. Suunnattoman tiedonjanoinen

Odin lähettää korppinsa matkaan joka aamu, ja ne palaavat takaisin seuraavaan aamuun mennessä ja kuiskaavat Odinin korvaan kaiken, mitä ovat kuulleet ja nähneet. Odin uskoo tiedon olevan valtaa, ja korppien avulla hän kartoittaa tietouttaan ja pysyy ajan tasalla ympäröivän maailman tapahtumista. (Egerkrans 2016, 35-36.)

Odinin ja korppien suhde on vanha ja vahva. Odin kuvataan usein korppien ympäröimänä ja vanhimmat visuaaliset kuvaukset ovat peräisin 500-luvulta. On myös sopivaa, että sodanjumalanakin tunnetun Odinin lojaaleja seuralaisia ovat juurikin korpit, sillä raadonsyöjinä korpit olivat tuttu näky taistelukentillä. Korpit ovat lisäksi poikkeuksellisen älykkäitä lintuja ja sopivat tämänkin puolesta Odinin, poikkeuksellisen älykkään jumalan, kumppaneiksi. Korppien lisäksi Odinin seuralaisia ovat myös sudet Geri ja Freki sekä kahdeksanjalkainen sotaratsu Sleipnir. (McCoy 2012)

Korppikaksikon nimien vuoksi niiden sanotaan oikeastaan olevan osa Odinia itseään. Huginn tarkoittaa ”ajatusta” ja Muninn ”muistia”. Korpit ovat hänen järkensä ja muistinsa linnunhahmossa, ja tämä selittäisi sen, miksi Odin niin kovasti pelkää, etteivät korpit jonakin päivänä enää palaa takaisin. (Egerkrans 2016, 36.) Runo-Eddassa, joka on Islannin kansalliseepoksen Eddan vanhempi osa, Odinin suuri huoli ilmenee selvästi Grimnirin runon 20. säkeistöstä:

”Huginn ja Muninn
yli avaran maan
joka päivä lähtevät lentoon;
kovin pelkään, että
Huginn ei palaa,
mutta Muninn on suurempi murhe.”
(Eddan jumalrunot, 86.)

3.2 Sudet - Sköll ja Hati

Mani ja Sol ovat skandinaavisessa mytologiassa sisaruksia, jotka jumalat ohjeistivat kuljettamaan hevuskärryillä nimiensä mukaisia taivaankappaleita taivaankannen poikki. Mani kuljettaa kuuta ja Sol aurinkoa. Näin luotiin yön ja päivän vaihtelu. Mani

ja Sol ylläpitävät ripeää tahtia hevoskärryillään, sillä heitä jahtaavat pahamaineisen jättiläissuden Fenririn pojat Sköll ja Hati. Silloin tällöin susiveljekset saavat takaa-ajamansa taivaankappaleet kiinni ja vangitsevat ne kitaansa, mikä näyttäytyy maahan kuun- ja auringonpimennyksenä. Mani ja Sol kuitenkin selviävät aina pinteestä ja jatkavat pakoaan. Ragnarökin eli jumalten tuhon koittaessa Mani ja Sol eivät kuitenkaan enää selviä, vaan susiveljekset onnistuvat nielaisemaan jahtaamansa taivaankappaleet. Sköll nielaisee auringon ja Hati kuun, ja pimeys laskeutuu maailmaan. (Egerkrans 2016, 17.)

Sköll-nimi tarkoittaa pilkkaa ja Hati puolestaan vihaa. Sudet mainitaan Eddan jumalrunoissa vain kerran nimeltä Grimnirin runon 40. säkeistössä, jossa kuvataan, kuinka sudet jahtaavat Aurinkoa ja Kuuta:

”Sköll on susi
joka säihkyvää jumalaa
seuraa metsän suojaan,
mutta toinen, Hati,
Hrodvitnirin poika,
on edellä taivaan neittä.”
(Eddan jumalrunot, 90.)

Säkeistössä Hatin kerrotaan olevan Hrodvitnirin poika. Hrodvitnir on lisänimi Fenrir-sudelle, mikä tulee ilmi toisesta runosta, Lokin riidasta. Lokin riidan säkeistöissä 38. ja 39. Loki ja Tyr kinastelevat ja puhuvat Fenrir-sudesta. Tyr käyttää Hrodvitnir-nimeä puhuessaan Fenriristä, ja vaikka Eddan jumalrunot eivät suoraan vahvista susien sukulaisuussuhdetta, voi tämän perusteella ajatella Fenririn olevan Hatin ja samalla todennäköisesti myös Sköllin isä. Skandinaavisen mytologian tekstien tulkinta on monimutkaista, ja on esitetty esimerkiksi myös väitteitä, että Sköll ja Hati olisivatkin vain lisänimiä Fenrirille. Tätä väitettä tukee muun muassa Runo-Eddassa esiintyvä Vafthrudnirin runo, jonka 46. säkeistössä Odin kysyy: ”mistä tulee aurinko sileälle taivaalle, kun sen on tuhonnut Fenrir?” Kuitenkin, skandinaavisen mytologian teksteissä näiden susien taustojen kuvaus on vajavaista, minkä vuoksi niiden todellista keskinäistä suhdetta on mahdollista vain arvailla. (McCoy 2012)

3.3 Hirvet - Dainn, Dvalinn, Duneyr ja Durathor

Yksi skandinaavisen mytologian keskeisimpiä piirteitä on maailmanpuu Yggdrasil. Tämä suuri saarnipuu yhdistää koko kosmoksen ja kaikki yhdeksän valtakuntaa kietomalla juuristonsa ja lehvästönsä niiden ympäri. Näin ollen myös koko kosmoksen hyvinvointi on kytköksissä Yggdrasilin hyvinvointiin. (McCoy 2012)

Dainn, Dvalinn, Duneyr ja Durathor, neljä hirveä, kuluttavat jatkuvasti maailmanpuuta monien muiden eläinten ohella. Hirvet syövät sen lehtiä ja juoksentelevat ympäriinsä sen oksistossa. (Egerkrans 2016, 20.) Runo-Eddassa hirvet mainitaan nimeltä vain Grimmirin runon 34. säkeistössä:

”Neljä hirveä
nakertavat puusta
nappuja taipuvin niskoin,
Dainn ja Dvalinn,
Duneyr ja Durathor.”
(Eddan jumalrunot, 89.)

Hirvien symbolisesta merkityksestä on esitetty erilaisia teorioita. Niiden on aikaisemmin ajateltu edustavan neljää elementtiä, neljää vuodenaikaa tai kuun vaiheita. Finnur Magnusson esitti teoksessaan *Eddalæren og dens oprindelse* (1982, 144.) teorian, että hirvet edustaisivat neljää tuulta. Hän perustelee teoriaansa huomauttaen, että skandinaavisessa mytologiassa neljä kääpiötä, Nordri, Sudri, Austri ja Vestri, kannattelevat taivasta neljässä pääilmansuunnassa ja hallitsevat siten myös tuulia. Kahden hirven, Dainnin ja Dvalinnin, nimet ovat myös kääpiöiden nimiä. Magnusson esitti lisäksi hirvien nimien perusteella Dainnin (Kuollut) ja Dvalinnin (Tajuton) symboloivan tyyniä tuulia ja Duneyrin (Korvassa jyrisevä) ja Durathorin (Kukoistava horros) symboloivan puolestaan voimakkaita tuulia. (Magnússon 1824, s.144; Wikipedia)

4 LOPPUSANAT

Nyt, kun kaikki alkaa olla valmista, ja lopputyö on enää pientä viimeistelyä vaille valmis, voin viimein tarkastella työtäni kokonaisuutena ja hiljalleen alkaa keskittyä tulevaisuuteen ja aikaan taidekoulun jälkeen. Olen pääosin tyytyväinen lopputyöhöni, vaikka etenkin maalausten kohdalla uskon, että pystyisin parempaan. Tässä rajallisessa ajassa ja paineen alla koen kuitenkin onnistuneeni ihan hyvin. Pystyin luomaan yhtenäisen teossarjan, mikä aluksi tuntui mahdottomalta, ja pystyin pitämään kiinni aikataulusta, mikä sekin on häpeäkseni ollut suhteellisen haastavaa parin viimeisen vuoden aikana. Olen selvinnyt takaiskuista, kolhiintuneena mutta hengissä kuitenkin, ja pystyn katsomaan omaa työtäni tyytyväisenä.

Koen lopputyöni olevan itseni näköinen. En tarkoita, että olisin aina vihainen ja synkkä, vaan tarkoitan kaikkia asioita, jotka lopputyössäni yhdistyvät. Mytologiat, ihmismielen tutkiskelu ja eläimet sekä fantasiaelementit ja vertauskuvallisuus ovat kaikki minuun vetoavia piirteitä. Mutta valehtelisin, jos väittäisin ettei työni näyttäisi visuaalisestikin hieman itseltäni, vaatekaappini on nimittäin ihan yhtä värikäs kuin lopputyöni.

Tulevaisuudessa taiteeltani voi suurella todennäköisyydellä odottaa lisää fantasia- ja mytologiaelementtejä. Olen ollut niin pitkään kiinnostunut mytologioista ja myyteistä, että minua huvittaa edelleen, miksi hylkäsin mytologiaideat niin pitkäksi aikaa lopputyöaihetta miettiessäni. Eihän siitä tule mitään, jos yrittää väkisin keksiä jotain. Tästä lähtien yritän pysyä rehellisenä itselleni, lakata huolehtimasta liikaa, mitä muut minusta ajattelevat ja tehdä sellaista taidetta, mitä itse haluan. Lähdän toiveikkain mutta realistisin mielin luomaan taiteilijan uraani. Liikaa ei saa toivoa, ettei putoa liian korkealta, mutta se jää nähtäväksi, mistä vielä itseni löydän.

LÄHTEET

Kirjat:

Eddan jumalrunot. Suom. Tynni, A. 1982. Lahti: Viides Askel

Egerkrans, J. 2016. Pohjoismaiset jumalolennot. Helsinki: Minerva

Gair ym. 1999. Taiteilijan opas – Piirtämisen ja maalaamisen materiaalit ja menetelmät. Helsinki: Otava

Magnússon, F. 1824. Eddalæren og dens oprindelse (The Eddic Lore and its Origin). Kööpenhamina: Gyldendal

WWW-sivut:

McCoy, D. 2012. Viitattu 25.4.2019. <https://norse-mythology.org>

Wikipedia. Dáinn, Dvalinn, Duneyrr and Duraprór. Viitattu 25.4.2019. https://en.wikipedia.org/wiki/Dáinn,_Dvalinn,_Duneyrr_and_Duraprór

Kuvat:

Egerkrans, J. 2016. Pohjoismaiset jumalolennot. Helsinki: Minerva

Liitteet:

1. Gallen-Kallela, A. Aino-taru, triptyykki. 1891. Kuva: Kansallisgalleria. Aaltonen, Hannu.

